

Divoký éterista

Po vychodenej prašnej ceste na hranici lesa vykračoval mladý muž. Oblečený bol vcelku nenápadne, ako statkár. Voľná košeľa na ňom visela a kopírovala široké ramená. Vyblednuté nohavice a pevné kožené topánky pokryté prachom prešli už veľké diaľky. Na hrubom opaskom sa mu hompáľalo niekoľko kapsičiek. Jeho neupravené krátke hnedé vlasy a strnisko v tvári prezrádzali, že je na cestách mnoho dní.

Po jeho ľavej ruke sa rozliehal tmavý listnatý les a vpravo sa tiahli panenské lúky tu a tam pretkané alejou stromov. Slnko ho hrialo do tváre a jemný vánok šuchotal listami stromov. Občas vzduchom preletela za otravného bzukotu mucha.

Ale idyllická atmosféra sa roztrieštila, keď spoza stromov vyskočili traja odpudiví muži a skrížili mladému cestovateľovi cestu.

Najvyšší z nich mal dlhé masťné vlasy a krivý nos. Určite mu ho niekto niekedy zlomil v pästnom súboji. Za opaskom ukrýval ostrú dýku a krátky meč. Dvaja holohlaví muži sa držali za ním poslušne ako psy.

„Koho to tu máme?“ prehovoril najvyšší darebák, zrejme vodca tlupy. Zložil ruku na hrušku svojho meča za opaskom.

Mladý muž len mlčal a obozretne si prezeral trojicu lúpežníkov pred sebou.

„Ako sa voláš?“ pokračoval darebák s krivým nosom. „Počkaj. Najskôr sa predstavím ja.“ Dotkol sa rukou hrude a mierne uklonil hlavu. „Moje meno je Vodra.“ Prudko vytasil svoj krátky meč a hrotom ukazoval na cestovateľa. „A tvoje meno je... Hmm,“ zamyslel sa. „Už to mám. Tvoje meno je naval’ sem všetky zlaté mince a cennosti!“

„Tak za prvé,“ spustil mladý statný muž. „Volám sa Wileth. Wileth Prafar. Za druhé, žiadne cennosti ani zlaté mince nemám.“ Nedbalo mykol plecami. „Ibaže by som mal,“ dodal sucho.

„Chlapče,“ zasyčal Vodra. „Nejaký si múdry.“ Lúpežník spočinul pohľadom na vrecúškach, ktoré mal Wileth uviazané na opasku. „Nejaké sú plné, čo? Daj ich sem a nič sa ti nestane.“

„Nedám ti nič,“ odsekol.

„Počuli ste ho!“ otočil sa Vodra na svojich kumpánov. „Urobíme z neho odstrašujúci príklad!“

Dvaja holohlaví muži prikývli a vytasili meče. Jeden si odpľul na zem.

Wileth pred seba pohotovo vystrel ruku. Z jeho otvorenej dlane vyšľahol biely plameň, ktorý sa z ničoho nič vyformoval na biely žiarivý meč.

Lúpežník na chvíľu stuhol. „Tak ty si éterista?“

„Skús to zistiť,“ odsekol.

„Klameš,“ pokračoval Vodra premeriavajúc si muža pred sebou. „Si obyčajný niktoš. Keby si

skutočný éterista, mal by si rovnošatu.“

Wileth sa zahnal svojím žiarivým mečom v širokom oblúku. Za nedokonalým éterickým mečom zaviali biele plamene. Lúpežník Vodra sa pokúsil útok blokovat' čepeľou, no éter bol mocnejší. Jeho meč odletel medzi stromy.

Ďalší dvaja holohlaví lotri zaútočili na samotára, ale ten uskočil vzad a jeden výpad odrazil. Nestihol však odraziť útok tretieho muža. Ostrá čepeľ presekla jeho košeľu a porezala ho na boku tesne pod rebrami. Wileth bolesť ignoroval a mocným švihom zaútočil. Lúpežník skončil s reznou ranou na predlaktí. Na zem spadli kvapky krvi.

Niekoľko Wiletha zdrazil zozadu za bradu a pokúsil sa ho stiahnuť k zemi. Toto rozptýlenie ho odpútalo od éteru a jeho biely plamenný meč sa rozplynul.

Došli mu sily a nepriateľ ho stiahol k zemi. Skočili na neho všetci traja, darmo sa zmietať. Proti trom lotrom nemal šancu.

„Povedal som, že nie si éterista,“ riekol lúpežník Vodra a vrazil mu jednu tvrdú ranu do líca.

„Veď...“ chrčal Wileth. „Veď počkaj.“

„Každý pozná moje meno,“ pokračoval lúpežník a tváril sa pri tom ako nepríčetný. „Všetci vedia, kto je Vodra. Už to budeš vedieť aj ty. Nechám ťa žiť, aby si o mne mohol povedať ostatným.“

Po týchto slovách dostal Wileth kopanec do hlavy. V ušiach mu začalo písať a jeho myseľ sa pobrala do temného neznáma.

„Je mimo,“ povedal jeden z lúpežníkov a oprášil si ruky.

„Zdochliak,“ zakľal Vodra a začal odopínať vrecúška, ktoré mal omráčený cestovateľ za opaskom. Jedno otvoril a nazrel dnu. „Toto sa mi páči,“ poznamenal s šibalským úsmevom. Lúpežníci najskôr pozbierali svoje meče a potom sa vybrali ďalej vychodenou cestičkou. Po chvíli zahli do lesa a stratili sa medzi stromami.

Wileth sa prebral uprostred prašnej cesty na hranici lesa a lúk. V hlave mu dunelo, akoby mu v nej niekto udieral kladivom. Tvár ho bolela a keď sa dotkol svojho líca, zasyčal od bolesti. V ľavom boku cítil ostrú bolesť. Pozviechal sa a kľakol si na kolená. Jeho hnedá košeľ bola nasiaknutá krvou. Zaťal zuby a odpratal sa k stromu. Oprel sa oň chrptom a zhlboka sa nadýchol. Rukami sa držal za bok. Krv bola čerstvá a stále tiekla z reznej rany. Všimol si, že tí lotri mu ukradli vrecúška, ktoré mal uchytené na opasku. Nezostalo mu nič. Nemal si ani čím obviazať ranu. Ešte aj počasie bolo proti nemu. Na oblohe sa zbiehali temné búrkové mračná.

„Potrebujete pomoc?“ spýtal sa dievčenský hlas.

Wileth zdvihol hlavu a uvidel na pohľad obyčajnú mladú ženu dlhých gaštanových vlasov. Zvedavo si ho prezerala svojimi očami hnedými ako kôra stromu. Dva vrchné gombíky jej košeľe boli rozopnuté a odhaľovali tak kľúčne kosti. Cez plecيا mala prehodený tmavý plášť s kapucňou.

„Ja...“ odkašľal si Wileth. „Ani nie,“ dodal rozhodne.

„A čo tá krv?“ opýtala sa dievčina.

„To je nič,“ odvetil.

„Dokážeš vôbec vstať?“

„Áno.“

„Tak sa postav,“ prikázala mu.

Syčiac od bolesti sa pokúsil sa vstať, ale ostré pichanie v boku mu to nedovolilo.

„O chvíľu,“ povedal a vzdychol si. „Chvíľu si oddýchnem a vstanem.“

Mladá žena ukázala na vlhký krvavý flák, ktorý sa zväčšoval na jeho košeli. „Ak sa s tým niečo nespraví, už sa nikdy nepostavíš.“ Potom sa pozrela na temnú zamračenú oblohu. „A tá búrka tomu tiež neprospeje,“ dodala a v tom sa z diaľky ozval mocný hrom sťa by chcel dodať váhu jej slovám.

„Povedal som...“ spustil Wileth a v bolesti začal zuby. „Povedal som, že pomoc nepotrebujem.“

„Dobre,“ odfrkla dievka. Prudko sa otočila, až za ňou zavial jej tmavý plášť a vykročila preč.

„Počkaj!“ zakričal Wileth.

Dievčina sa otočila. „Áno?“

„Možno...“ V hlave mu stále dunelo a tak mal problém zo seba dostať súvislú vetu.

„Nemám celý deň,“ ohradila sa.

„Pomôž mi,“ dostal zo seba.

„Tak sa na to pozrime,“ povedalo dievča a klaklo si k zrazenému. Opatrne mu nadvihla košeľu. Odhalila tak jeho štíhle, no vypracované brucho, ale aj škaredú reznú ranu na ľavom boku a to dosť hlbokú. Vytekala z nej krv.

„Au,“ zasyčal.

„Ani som sa ťa nedotkla,“ odfrkla. „A keď sa ťa aj dotknem, tak radšej mlč, lebo to nedopadne dobre.“

Wileth teda mlčal a zatínal zuby. Dievka vzala do rúk malé vrecúško, ktoré mala za opaskom a vybrala z neho malú fľaštičku plnú nejakého zeleného odvaru. Opatrne vybrala zátku a priložila k nej.

„Tak akurát,“ povedala sama pre seba. Prstami nabrala zelenú tinktúru. „Ani sa nepohni,“ prikázala mu. Potom mu opatrne rozotrela liečivý odvar okolo rany. Wileth išiel z kože vyskočiť a od bolesti sa mykol. Oči držal zatvorené a zhlboka dychčal. Jeho brušné svaly sa kŕčovite spínali.

„Prestaň sa mykať ako ryba na suchu,“ napomenula ho. „Nesmieš napínať svaly.“ Ďalej opatrne rozotierala krúživým pohybom zelenú tinktúru okolo rany. Tá konečne prestala krváčať.

„Tak,“ pokračovala spokojne. „Príroda má riešenie pre všetko. Hlavná prísada je rebríček a ostatné je tajné.“ Potom fľašku zazátkovala a odložila.

„Už môžem...“

„Ticho,“ prerušila ho prehrabávajúc sa v kapse. Vytiahla kus zrolovanej bielej látky a opatrne mu začala obväzovať bok. Tri krát otočila látku okolo jeho trupu a poriadne ju utiahla. Napokon vybrala z kapsičky druhú fľaštičku. Jej obsah bol červený a tekutý, skoro ako červené víno. Týmto roztokom obľiala obväz v mieste zranenia.

„Dodá pružnosť,“ vysvetlila, zavrela fľašku a schovala ju do kapsy. „Aby sa rana znovu neotvorila, vieš.“ Potom vstala. „A nemáš začo.“

„Ďakujem,“ odvetil Wileth. Rezavá bolesť a pálenie pomaly ustupovalo, no v hlave mu stále hučalo a cítil sa malátne.

„Čo sa ti vlastne stalo?“ spýtala sa ho.

„Spadol som.“

„To pochybujem.“

„Je to tak,“ odsekol pohotovo.

„Spadol si niekomu na meč?“

„Dajme tomu.“

„Ešte niečo.“ Rýchlo siahla do kapsičky pod plášťom a vytiahla ďalšiu malú fľaštičku. Táto bola najmenšia. „Vypi to.“

„Čo to je?“

„Len si daj,“ riekla a zamračila obočie. „Je to na potlačenie zápalu.“

Wileth odzátkoval miniatúrnu fľašku a privoňal k obsahu. Hneď ho naplo. Niečo tak odporné ešte nikdy necítil.

„Nechcem to,“ hundral.

„Dobre,“ odsekla. „Ale keď odpadneš po pár krokoch, bude to tvoja chyba. Vráť mi to.“

Odporný smrad bol pre Wiletha odpudivý. Chvíľu pozeral na malú fľaštičku s nejakou gebuzinou, no potom sa odhodlal a vypil celý jej obsah na jeden hlt. Od tej hnusnej pachuti sa otriasol, až mu fľaška vypadla z rúk.

„No vidíš,“ povedala dievčina a zdvihla prázdnu fľaštičku. Strčila ju do kapsy a naposledy si prehliadla zraneného Wiletha sediaceho pod stromom. „Viac pre teba spraviť nemôžem,“ otočila sa a bez rozlúčenia vykročila preč po prašnej ceste. Ako predzvest' búrky sa dvíhal vietor a šibal jej tmavým plášťom.

Wileth si odchádzajúcu mladú ženu nevšímal. Chvíľu len tak sedel pod stromom a neprítomne sa pozeral pred seba na lúky posiate vysokou trávou, ktorá sa vlnila pod návalmi vetra až pripomínala zelenú rozbúrenú vodu. Obloha potemnela a v diaľke sa metal blesky. Čoskoro sa spustí prudký

lejak.

Povzdychol si a opatrne vstal. Rana ho stále bolela, ale aspoň už nekrvácala. Aj v hlave mu dunelo o čosi menej. Stále cítil na jazyku pachuť toho odporného odvaru.

Pomaly vykročil vpred po vychodenej ceste. Kráčal zhrbený, akoby ho na pleciah ťažil kmeň stromu. Jednu ruku držal za chôdze priloženú na rane. Lúpežníci na čele s tým lotrom, ktorý sa predstavil ako Vodra, ho obrali o všetko. V kapsičkách na opasku nosieval jedlo, vodu ale aj nejaké tie mince.

Teraz Wileth v duchu nadával sám sebe za to, že opustil svoju rodnú farmu, kde zvykol tvrdo pracovať od rána do večera. Dokonca ľutoval, že v sebe našiel tajomnú prírodnú silu. Snažil sa naučiť ovládať éter, no bolo z toho viac problémov ako osohu. Raz pri éterickom cvičení dokonca spravil veľkú dieru do stodoly a dobytok sa rozutekal kade tade. Ovládať éter je náročné a nebezpečné, ba niektorí ľudia tvrdia, že takou silou vládnu len potomkovia démonov.

Na cestách strávil niekoľko dlhých dní. Tu a tam si zarobil pár mincí v hostincoch, alebo na statkoch. Nikde sa však dlho nezdržal. Ako samouk zvládol vytvoriť éterický meč, ale tam jeho znalosť éteru končila. Takýto meč by mal žiariť jasne bez stopy po plameňoch. Každý deň skúšal rôzne figle a cvičenia, no nikam sa nepohol.

Vo všeobecnosti sám netušil kam vlastne kráča. Jednoducho išiel tam, kde ho zavialo srdce. Robil všetko tak, ako to cítil. Práve to sa mu dnes stalo osudným. Možno mohol tým lotrom dať svoje vrecúška hneď a vyhol by sa tak zraneniam. Srdce mu to však nedovolilo. Cítil, že by mal bojovať.

Wileth sa teperil po prašnej ceste na kraji lesa už hodnú dobu. Na tvári zacítil prvé chladné kvapky. Zablýskalo sa a zadunel hrom tak hlasno, akoby sa zlomila hora. Zdvihol sa prudký vietor a rozvíril prach.

Ale cestovateľ sa konečne dostal sa na rázcestie. Jedna cesta pokračovala križom lúkami a druhá sa točila smerom do tmavého lesa. Ako vždy poslúchol svoje srdce a vydal sa ďalej lesom. Netrvalo dlho a z oblohy sa zniesla hotová potopa. Veľké dažďové kvapky ohlušujúco bubnovali do korún stromov. Wileth premokol do poslednej nitky. Premočené oblečenie sa mu lepilo na kožu a chladilo ho. Po tvári mu tiekla voda, akoby ho niekto obliat vedrom. Na topánky sa mu lepilo premočené bahno. Prudký dážď vytvoril malý potôčik, ktorý stekal dole po vychodenej ceste a sťažoval mu postup. Hromy duneli a blesky prerezávali temnú oblohu.

Wileth si vydýchol a nastavil tvár padajúcim kvapkám. Cítil sa byť slobodný.

Po ďalšom postupe lesom sa búrka sa upokojila a ťažký dážď vystriedalo mrholenie. Blížila sa noc. Pre zamračenú oblohu a hlboký les sa zotmelo o čosi skôr.

Napokon sa Wileth vynoril z lesov a uvidel cestovný hostinec na križovatke ciest. Dvojposchodová taverna s kamennými múrmi pre pocestných stála na malej čistinke uprostred lesa.

Z okien vyžarovalo do noci tlmené svetlo a ozývali sa výkriky zmiešané so smiechom hostí. V mrholení a tme sa hostinec na čistinke zdal byť to najpohodlnejšie miesto na svete.

Nemal však žiadne mince. Možno sa bude dať útrata odpracovať a keď nie, aspoň niekde v kúte prečká noc.

Wileth otvoril dvere na hostinci a vstúpil dnu. Stekali z neho kvapky a dopadali na drevenú podlahu. V hostinci bolo celkom rušno. Vzduchom sa niesla horká vôňa piva. Neustále sa ozývalo štrnganie pohárov a smiech. Pri veľkých drevených stoloch vysedávali rôzne sorty ľudí, no zväčša to boli počestní či roľníci. Na stoloch horeli hrubé sviece a pomedzi hostí pobehovali dve dievky a roznášali pivo. Za dreveným pultom vedľa schodiska stál vysoký tučný muž v hnedej halene, ktorá sa zdúvala na jeho objemnom bruchu. On jediný si všimol premočeného návštevníka vo dverách, no nevenoval mu veľa pozornosti.

Cestovateľ sa zachvel, keď postrehol pri drevenom pulte známeho muža s dlhými masťnými vlasmi. Za opaskom ukrýval dýku a meč. Bol to lúpežník Vodra. Zdalo sa, že práve vedie vášnivý rozhovor s akousi neznámou osobou v tmavom plášti s kapucňou na hlave.

Ich debata sa premenila na hádku. Lúpežník zúrivo rozhadzoval rukami.

Bol čas zakročiť. Wileth síce nebol v najlepšom stave, no mohol by Vodru prepadnúť odzadu a omráčiť stoličkou.

Vykročil vpred a z očí nespúšťal toho lotra. Prešiel pomedzi stoly a pri jednom sa zastavil. Chytil operadlo stoličky a bol pripravený použiť ju ako zbraň.

Vtedy mu skrížili cestu dvaja holohlaví muži. Boli to lúpežníci, ktorí čo ho zmlátili a okradli.

„Čo sa tu obšmietaš ty špinavec?“ spýtal sa ten holohlavý a vyceril zažltnuté zuby.

„Nemal si dnes dosť?“ pridal sa druhý lúpežník. Tento mal porezané predlaktie.

„Nie,“ odpovedal Wileth. „Vieme sa dohodnúť na druhom kole?“ Vzápätí sa zahnal. Jedného trafil tak, až sa stolička rozletela na kusy a v rukách mu ostalo len operadlo. Tým zase pleskol po hlave druhému mužovi.

Prilákal na seba pohľady celého hostinca.

Lúpežník Vodra sa otočil a hneď si všimol kto tu robí rámus. „Veľmi pekné,“ povedal a vytasil meč. „Zakrádaš sa ako potkan. Hej! Chlapi!“ zvolal na celý hostinec.

V tom sa kdesi v temnom kúte postavila celá skupinka mužov. Už od pohľadu to boli lotri a dobrí bitkári. Niektorí dokonca vytiahli nože.

Obklúčili Wiletha, no ten rozhodne nemal náladu vzdávať sa bez boja. Pohotovo chytil fľašu vína, ktorá stála na stole, a šmaril ju po prichádzajúcich mužoch. Jedného trafil priamo do hlavy. Črepiny sa rozleteli a víno zmiešané s krvou sa rozprsklo na všetky strany. V hostinci zavládla panika. Niekoľkí hostia sa rýchlo postavili až popadali stoličky a vybehli von. Ďalší ustúpili vzad a mlčky pozorovali dianie. Tučný hostinský sa krčil za barom.

Hostincom preletela ďalšia fľaša a rozbila sa o stenu.

Wileth schmatol ďalšiu drevenú stoličku, ktorá mu slúžila ako štít. Držal si tak útočníkov od tela ako krotiteľ levov, ale aj tak toľkých protivníkov naraz nedokáže zdolať. Mohol by vytvoriť éterický meč, no nedokázal sa spojiť s éterom.

Lúpežník Vodra sa nepříčetne usmial. „Posledné želanie?“ spýtal sa.

A zrazu dostal odzadu fľašou po hlave. Klesol do kolien. Sklo sa s cinkaním roztrieštlo po podlahe.

Ovalila ho osoba v tmavej kapucni.

Wileth využil chvíľu prekvapenia a hodil stoličku medzi bitkárov. Hneď na to prevrhol stôl. Do vzduchu vyletelo pivo, tanieri a jedlo.

„Rýchlo preč!“ zvolala osoba v kapucni. Chytila Wiletha za ruku vytiahla ho von hostinca.

Utekali spoločne do sychravej noci. Za nimi sa ozývali rozzúrené výkriky a nezrozumiteľné slová.

V lese ponorenom do tmy sa sotva dalo vidieť na päť krokov pred seba.

„Tu sme...“ nadýchla sa dievka, „tu sme v bezpečí.“

Wileth spoznal jej hlas, ale nedokázal odpovedať. Zasyčal od bolesti. Rezalo ho v boku a cítil ostrú bolesť. Jeho rana sa určite otvorila.

„Pod' ešte kúsok,“ pokračovala a popohnala ho. Po pár krokoch sa v tme začali črtať skaly roztrúsené všade pomedzi stromy. Niektoré boli veľké ako stodola a iné malé ako balík slamy. Svah začal mierne stúpať.

Dievča zahlo medzi dve skaliská. „Tadiaľto,“ povedala. Jej tmavý plášť sa v tme celkom strácal.

Netrval dlho a dostali ku skalnej stene, v ktorej sa črtal vstup do útrov jaskyne. Mladá žena nahmatala fakľu na stene a zapálila ju kresadlom. Plameň vzbĺkol a osvetlil jaskynnú chodbu.

„Pod' za mnou,“ riekla a vybrala sa ďalej.

Zastavili sa až v jaskynnej sieni rozľahlej možno ako izba v hostinci. Strop bol len o pol prsta vyššie ako mal Wileth hlavu. Všade popri šedých stenách stáli ručne vyrobené poličky z konárikov zviazaných dokopy a z krivých dosiek. Na nich sa kopili rôzne fľaštičky, vrecúška a misky s bylinkami. Medzi poličkami stálo aj niekoľko drevených truhličiek. Na protiľahlej strane ležala na zemi hrubá vrstva slamy zakrytá plachtou, čo malo slúžiť ako posteľ.

Dievka v tmavom plášti odložila fakľu do stojana. Mihotavý oheň vrhal jej tieň na stenu jaskyne.

„Sem si ľahni,“ povedala a ukázala na slamenú posteľ. „Hneď,“ dodala ostro.

Wileth prešiel k slamenej posteli a opatrne si ľahol.

„Nemykaj sa a chvíľu vydrž.“

Dievča začalo poskakovať okolo drevených poličiek. Zbierala prísady, štrngala fľaštičkami a niečo si stále mrmlala popod nos. Wileth pomaly strácal vedomie. Cítil, ako mu z pulzujúcej rany tečie krv.

„Už to mám,“ povedala napokon. V rukách držala miskú plnú akéhosi bylinkového odvaru. Klakla si vedľa slamenej postele a miskú opatrne položila na zem. Vyhrnula Wilethovi košeľu. „No to nevyzerá vôbec dobre,“ zahundrala.

„Budem...“ zakoktal Wileth so zavretými očami. „Budem v poriadku?“

Mávla rukou, akoby zaháňala otravný hmyz. „Ale čo si,“ spustila nedbalo. „S takým zranením nebudeš.“

„Čo?“ vyhrkol Wileth a pozrel na ňu. „Čože?“

„Ticho,“ prerušila ho. Namočila do bylinkového odvaru v handru a zakryla ňou Wilethovi ústa aj nos. „Zhlboka dýchaj,“ pokračovala a pozrela sa do jeho vyplašených očí. Pohládila ho po čele a začala šepkať: „Dýchaj. O chvíľu bude po všetkom.“

Wileth strácal vedomie. Rozmazal sa mu zrak. Chcel sa brániť, no nedokázal pohnúť ani jedným svalom. Svoj život zveril do rúk cudzinky. Posledné čo videl pred úplnou stratou vedomia bola tvár mladej ženy s gaštanovými vlasmi. Potom zavládla tma.